

D ů v o d y:

Pokud se stěžovatel ve příčině právní povahy čl. komise cukerní dovolává předpisu Šu 1 vládního nařízení ze dne 23. září 1919 čis. 519 sb. z. a n., přehlíží, že podle Šu 28 vládního nařízení ze dne 23. října 1920, čis. 581 sb. z. a n. dnem 1. října 1920 pro celé území Československé republiky pozbylo účinnosti, ač ovšem dle Šu 2 tohoto nařízení nezměnila se právní povaha komise, že je totiž právnickou osobou a dle Šu 1 I. státním orgánem, obstarávajícím veškerou péči o výrobu, nerušené zásobování a řádné hospodaření cukrem. To však nemůže vyvrátiti správný názor rekursního soudu, že výkaz nedoplatků cenových rozdílů není exekučním titulem podle Šu 1 čis. 13 ex. ř. Vládní nařízení neobsahuje v této příčině nijakého ustanovení, naopak ustanovuje se v něm v Šu 17 poslední odstavec, že způsob vybírání přeplatků ustanoví komise a v Šu 23, že náklady komise lze vymáhati politickou exekucí. Mní-li stěžovatel, že jest cukerní komise oprávněna vymáhati nedoplatky cenových rozdílů obdobně jako veřejné dávky, dotvrzuje tím jednak, že vládní nařízení neobsahuje v této příčině nijakého ustanovení, ale také přehlíží, že zvláštní zákon, jímž jest předpis Šu 1 čis. 13 ex. ř., nemůže býti používán obdobně, nehledíc ani k tomu, že vládní nařízení neposkytuje opory pro mínění, že jím soukromoprávní závazky mezi cukerní komisí a jejími komitenty byly vládním nařízením sestátněny, zveřejněny a povýšeny na veřejné dávky, ostatně podle Šu 1 vládního nařízení ze 26. září 1921 čis. 358 sb. z. a n. činnost cukerní komise skončila 31. říjnem 1921 a komise dnem 1. listopadu 1921 vstoupila v likvidaci.

Čis. 4062.

Došlo-li dožádání o výkon exekuce na exekuční soud nepochybně před podáním návrhu na odložení exekuce, je k vyřízení tohoto návrhu příslušným exekuční soud; je-li však exekučním soudem soud na Slovensku nebo Podkarpatské Rusi, zůstane příslušným ku vyřízení návrhu soud exekuci povolující.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, R I 572/24.)

O výkon exekuce, povolené krajským soudem v Plzni, byl dožádán okresní soud v Bratislavě. Návrh dlužníka na odklad exekuce k r a j s k ý s o u d v P l z n i zamítl, r e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a odkázal návrh k rozhodnutí exekučnímu soudu. D ů v o d y: Prvý soud opomenul zabývat se otázkou, zda k rozhodování o tomto návrhu jest vůbec příslušným. Dle Šu 45 odstavec druhý ex. ř. je k rozhodování o návrhu na odložení exekuce příslušným soud, exekuci povolivší nebo soud exekuční dle toho, byl-li návrh učiněn před nebo po započetí exekučního výkonu. Dle Šu 33 ex. ř. pokládá se výkon exekuce za započatý tím okamžikem, kdy dožádání o výkon došlo soudu exekučního. Exekuce, o jejíž odklad žalobce žádá, povolena byla soudem prvé stolice usnesením ze dne 14. ledna 1924 a o výkon dožádán okresní soud v Bratislavě jako soud exekuční. Jelikož nelze o tom pochybovati, že toto dožádání o výkon dávno před podáním návrhu na odklad exekuce

soudu exekučního došlo, nebyl prvý soud k rozhodnutí o tomto návrhu vůbec příslušným a měl je dle Šu 44 j. n. k vyřízení odstoupiti okresnímu soudu v Bratislavě jako příslušnému soudu exekučnímu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Právnímu názoru rekursního soudu sluší přisvědčiti potud, pokud odůvodnil správně, že, když nelze pochybovati, že dožádání o výkon povolené exekuce došlo okresnímu soudu v Bratislavě před podáním návrhu na odložení exekuce, jest k vyřízení tohoto návrhu podle Šu 45 odstavec druhý ex. ř. příslušným exekuční soud. Jiná jest otázka, lze-li okresní soud v Bratislavě s hlediska Šu 17 ex. ř. považovati za exekuční soud ve smyslu v historických zemích republiky platného řádu exekučního. Otázku tuto sluší zodpověděti záporně. V Šu 17 ex. ř. praví se, že přítomným zákonem t. j. v historických zemích republiky platným řádem exekučním na civilní soudy přenesené účastenství na exekučním výkonu — přísluší, pokud zákon jinak neurčuje, okresním soudům. Tím je pojem exekučního soudu zřejmě ohraničen, jmenovitě je tím vysloveno, že exekučním soudem ve smyslu citovaného předpisu jest pouze tuzemský soud potud, pokud pro jeho obvod platí exekuční řád. Z toho plyne, že jím není okresní soud v Bratislavě, neboť soudy na Slovensku podrobeny jsou uherskému zákonu, který jím příslušnosti, jakou má na mysli předpis Šu 45 II. druhé věty ex. ř. neposkytuje (§ 39 zák. čl. I. IV. uh. zák.). Proto sluší uznati, že pro tuto věc platí předpis Šu 45 II. první věty ex. ř., podle které v tomto případě příslušným zůstal ku vyřízení tohoto návrhu exekuci povolivší soud, tedy krajský soud v Plzni. Jelikož se rekursní soud neobíral věcnou stránkou návrhu, bylo jeho usnesení zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4063.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Do výpovědi ze zabraného majetku nemůže si stěžovati ne hospodařící vlastník, přes to, že mu byla výpověď doručena.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, R I 585/24.)

Rekursní soud odmítl stížnost ne hospodařícího vlastníka do výpovědi ze zabraného majetku. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Výpověď z hospodaření dle Šu 12—25 náhr. zákona dává se dle Šu 12 toliko osobě hospodařící, a pouze doručuje se dle Šu 18 odstavec druhý také vlastníku. Je přirozeno, že pouze ten, komu dána byla, tedy pouze osoba vypovězená, může míti do ní právo stížnosti, nikoli tedy